

НЕВИННО ПОСТРАДАЛО.

Единъ човѣкъ ималъ голѣмо и рошаво куче. То било много умно. Често пжти вършило такива умни работи, че и хората се чудили.

Човѣкътъ ималъ жена и малко дѣте. Веднажъ, като се върналъ отъ работа, жена му казала:

— Постой малко при дѣтетото, а азъ да отида за вода.

Чешмата била доста далечъ. Жената се забавила и на мъжа доскучало да чака. Постоялъ, постоялъ па си казалъ:

— Чакай да отида малко у съсѣда. „Шаро, ела тука!“ извикалъ той кучето. „Легни тука и пази дѣтетото!“

Кучето подвило опашка и легнало подъ люлката.

На пода, до вратата на стаята имало гърне съ млѣко. Въ това врѣме отвѣнъ пропъзлѣла змия. Тя подушила млѣкото и влѣзла въ стаята. Пропъзлѣла, засѣскала, заовивала се змията и се опжтила къмъ люлката. Ето, ще се покатери и по нея!

Но умниятъ Шаро вперилъ очи въ змията и зорко слѣдидъ всѣко нейно движение. Щомъ вдигнала глава змията да се покатери по люлката, той скочилъ, згрисалъ я съ зжби и мачкалъ съ крака. Но въ яда си той бутналъ съ кракъ люлката, тя се обърнала и дѣтетото паднало на пода и заплакало.

Зарадванъ Шаро, че свършилъ съ змията, спусналъ се къмъ дѣтетото и почналъ да го лиже, да го утѣши. Дѣтетото млѣкнало и задрѣмало на пода, а Шаро легналъ до него и чакалъ господаря си. Той си